

af lovforslagets ændringer kunne han i øvrigt støtte som følge af den deraf følgende udvidelse af forhandlingsmulighederne.

Baunsgaard (RV) betegnede de nye forhandlingsregler og lovforslagets bestemmelser herom som *væsentlige fremskridt*, idet de gav forhandlingerne en yderligere chance for at løse problemerne. Han delte ikke den opfattelse, at statsministeren burde have bemyndigelsen til at foretage de omhandlede udskydelser af en konflikt på livsvigtige områder. Så længe man kunne *fastholde forhandlingslinjen under neutral ledelse*, burde indblanding ikke ske. *Dagspressen* indtog en særstilling i spørgsmålet om arbejdskonflikt, og han beklagede, at organisationerne ikke på forhånd havde kunnet enes om at holde dagspressen uden for konflikt. Hovedorganisationernes vedtagelse om ikke at inddrage dagspressen i sympatikonflikter, løste ikke endeligt problemet og udelukkede ikke en sympatikonflikt, hvis en af parterne selv ville erklære en sådan. Lovforslagets regler om *udskydelsesret* inden for livsvigtige områder måtte kunne forventes anvendt på dagspressen i alle tilfælde; men spørgsmålet om yderligere beskyttelse af pressen stod herefter åbent.

Helge Madsen (DR) fandt, at de nye forhandlingsregler gav indtryk af udpræget forhandlingsvilje og tydede på, at man ikke ønskede storkonflikter. Han kunne stemme for lovforslaget, men *videregående forslag* i henseende til statsmagtens indvirken på arbejdsmarkedets vilkår ville han være *betænkelig* ved. Hvad angik konflikter på *livsvigtige områder* mente han, at parternes forhandlere ville arbejde ansvarsbevidst, og at vished hos parterne om, at en konflikt ikke ville få lov at bryde ud, ville modvirke, at de selv nåede til enighed.

Alfred Jensen (DK) mente, at kommissionen burde have taget fat på andre punkter i kommissoriet. Navnlig var det nødvendigt at søge *septemberforliget* ændret, så de arbejdsretlige regler blev mere tidssvarende og tilfredsstillende for arbejderne. Han kunne *ikke godkende lovforslagets bestemmelser*. Den hidtidige udskydelsesordning var tilstrækkelig, og såvel bestemmelserne om sammenkædning som om kvalificeret majoritet ved afstemningerne burde udgå af loven. Han kunne derimod godt gå ind for den foreslåede udvidelse af mæglingmændenes antal og mulighederne for deres tidligere indgriben.

Arbejds- og boligministeren kom i sit svar bl. a. ind på spørgsmålet om, hvem der skulle administrere udsættelsen af en konflikt. Han fandt, at man ville *svække forligsinstitutionen* afgørende, *hvis man overlod det til statsministeren* og dermed afbrød forhandlingerne ved en politisk aktion. Han understregede forligsinstitutionens karakter af mægling sinstitution.

Økonomiministeren redegjorde for det radikale venstres standpunkt med hensyn til *voldgiftstanken*. Dette standpunkt havde igennem en menneskealder været, at der skulle tilvejebringes en